

[Korsgaard.]

let til Rette. Hvis der virkelig er et sagligt Grundlag for, at en Mand faar en Understøttelse, betyder det politiske ikke noget. Hvordan skulde vi stakkels konservative Mennesker komme igennem, hvis det skulde være afgørende. (*Undervisningsministeren* [Borgbjerg]: Franz von Jessen i Fjor!). Den højtærede Minister bekræfter mine Udtalelsers Rigtighed. Her hæfter vi os ikke ved det politiske (Modsigelse). Nej, det gør vi overmaade sjældent, og de, der har siddet omkring et rundt Bord, ved ogsaa, at naar vi har faaet Luft for vore uforgribelige Meninger, saa enes vi til sidst om noget halvfornuftigt, om jeg saa maa kalde det. Men jeg kan ikke lade være med at føle en Smule Kvalme, naar jeg hørte det ærede Medlem Hr. Frisch betegne Hr. Bergstedt som en, der forfulgt søger at kæmpe i en Hær, som i Forvejen bestaar af 500 000—600 000 Mennesker. Det interesserer mig at høre, at den Slags Mennesker skal kaldes Martyrer. Nej, skab Dem ikke! Han kæmper naturligvis, som det passer ham, han kæmper nok saa gement mod andre Menneskers Opfattelse, saa for den Sags Skyld er der saamænd ingen Grund til at regne ham for saa særdeles meget. Og at en saa kæmpemæssig Hær som den, der staar bagved de Anskuelser, han synes at kæmpe for, ikke skulde give ham en rigelig Belønning ... nej, saadan ligger det vist ikke. Jeg har ikke egentlig Interesse af at debattere den paagældende Forfatters Personlighed, men at oprejse ham til at være Martyr, det er en Udtalelse, der kun kan give mig Kvalmefornemmelser.

Jeg skal derefter henvende nogle Ord til den højtærede Finansminister, der altid elskværdigt stoler paa, at det, som den højtærede Finansminister anser for at være det urigtige, det skal hans politiske Modstandere nok gøre. Det er overmaade elskværdigt af den højtærede Minister, og jeg takker ham. Jeg kender Tonen fra tidligere Tid, den er nogenlunde konstant. Det, jeg spurgte om, var, efter hvilke Regler disse 1½ Mill. Kr. skulde fordeles, og den højtærede Finansminister er med det Kendskab, han har til mig, sikker paa, at hvis jeg skulde fordele dem, skulde de, der havde Brug for dem, i hvert Fald ikke have dem. Meget elskværdigt! Nej, det er nu ikke helt sikkert, at Finansministeren vilde faa Ret deri. Det kunde f. Eks. komme an paa en Prøve ved Lejlighed. Men naar jeg spurgte, var det, som jeg oplyste i mit første Indlæg, fordi der var blevet mig sagt, at det var en Forudsætning, at de

Kommuner, der var Fallitten nær, skulde, fordi den Hjælp, de skulde have, hvis den overhovedet skulde hjælpe noget, maatte være saa betydelig, ikke komme ind under Bestemmelsen. Deri er der efter mine Begreber aldeles ikke noget særlig haardhjertet. Jeg mener ogsaa, at overfor den Slags Kommuner maa man gaa frem gennem særlige Bevillinger. Men jeg forstaar altsaa, at det ikke er rigtigt. Meningen er altsaa, at disse Kommuner skal komme ind under den Fordeling, her er Tale om. Jeg takker, fordi jeg for en enkelt Gangs Skyld har faaet Svar paa, hvad jeg spurgte om.

Saa vil jeg i øvrigt sige til den højtærede Finansminister, og det gælder ogsaa det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at naar de taler om noget i Retning af Landstingsparlamentarisme paa Grundlag af det, her er sket, synes det mig at være en saare mærkelig Betragtning. Landstinget maa dog have en Opgave, og den Opgave, som jeg mener maatte være den naturlige for det, er at overvaage, at Lovene bliver holdt, at overvaage dette sammen med andre, der maaske føler sig forpligtet til at have den samme Opgave, saasom Ministrene. Men det hænder undertiden efter min Opfattelse, at Ministrene for rigeligt fortolker, hvad man kan tillade sig. Jeg maa mene, at det er en horribel Udtalelse, naar det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen taler om — og det gælder ogsaa Ordføreren for Socialdemokratiet og naturligvis ogsaa den højtærede Finansminister —, at det er noget forfærdeligt, at man i Landstinget har bevilget mere til Militæruddgifterne, end der fandtes paa Finanslovsforslaget, da det forlod dette Ting. Ja, her er jo Spørgsmaalet: Respekterer man den gældende Lov, indtil den ikke mere er Lov, eller gør man det ikke? Her maa jeg sige, at Partiet Venstre gennem den Maade, hvorpaa det har administreret Lovordningen af 1922, desværre aabenbart har lært Socialdemokratiet og det radikale Venstre den Læresætning, at man overhovedet ikke behøver at respektere en Lov: naar man finder, at denne eller hin Udgift er unyttig, saa stryger man den uden videre uden Hensyn til, om den er lovfæstet eller ikke. Det er netop overfor Misgreb af den Art, at Landstinget har sin naturlige Opgave, og jeg tror paa ingen Maade, at den mere tænkende Del af Befolkningen vil finde dette urimeligt. Skal Militærløvene laves om — derom skal jeg ikke kunne sige noget i dette Øjeblik —, saa maa de laves om, men indtil det er sket, maa Lovene respekteres, og jeg maa for saa vidt med Tilfredshed konstatere,